

Et par historier om Ola Kråka

Ole Olsen Vassend, eller Kråka som han ble kalt. Kråka hadde mange boplasser, et av de var der Ingolf Lindal bygde hus i Auselmyra. Kråka var en frodig fyr. Han holdt seg nok ikke alltid på rette kant av loven, og dermed måtte han flytte rundt. Når «øvrigheta» var etter han, bodde han av og til under en heller i Dalstølen, dalen opp på Kolbuheia. Hellenen kan sees like til venstre for vegen opp på heia.

En gang endte oppførselen hans med rettsak som Knut Ausel har skrevet om:

Rettsaken på Stueloft heime.

Tiltalt var Ole Olsen Vassend, eller Kråka som var dagligtale, hadde flere ganger gjort noe småkriminelt og måtte fra tid til annen skremmes litt av øvrigheta. og denne gangen var altså rettssalen stueloft på Ausel, antagelig fordi far, Torkel Ausel, var den ene dommsmann. I tillegg til disse to var det så Sorenskriveren og en han hadde med som protokollfører og skysskar.

Dommen ble visstnok betinget, for far fortalte at da dommen var blitt opplest, føyde sorenskriveren til for egen regning, nå henvendt til far:" Hvis nå tiltalte skulle vise seg å ikke respektere dommen, så sett ham i ei kjerre, og kjør ham til meg, så skal jeg ta meg av ham"

Sorenskriverens sekretær føyde til: " Ta heller og gi ham en god lusing " Det var altså den tids tale i rettssalen, men etter som far fortalte, så oppførte Kråka seg nogenlunde lovlydig etter dette.

Tellef Saumyra, som den gang dreiv Vassendsaga, kom en gang til far, Torkel Ausel, og sa at han måtte sette en stopper for bygginga til "Kråka" som var i gang me å satte opp et hus eller hytte på toppen av Vassendskåtet. Da far ville vite hvorfor, sa han at *Kråka stjeler mere matrialer om natta, enn det jeg skjærer om dagen.* Det var merkelig, sa far, for jeg kjører tømmer der, og setter sleden like ved hytta hans, og det er ikke forsvunnet så mye som en kjørehake.

Å nei sa Tellef, kunne han få stjålet noe og hengt på sleden din så gjorde han det.

Far var vel en av de ganske få som Ola Kråka ville slippe inn på seg. Det viste seg da dyreværnet hadde problemer med å få han til å avhende ei geit, som han hadde i kjelleren, og var i elendig forfatning.

Dyrevernsnemda kontaktet far om han kunne få overtalt han til å kvitte seg med geita. Da far hadde prata litt med Kråka, spurte han om far ville kjøpe den, og var veldig glad for å ha blitt kvitt geita. Skinnet til geita fikk far beredt, og det lå som teppe foran gjestesenga på gangloft heilt til det gikk skinnriver i det.